

МЕГЪН МАРЧ

Битката за
ВЕЧНОСТТА

КНИГА ТРЕТА ОТ ТРИЛОГИЯТА „ЛЕДЖЪНД“

Превод от английски език
Николина Тенкеджиева

Уо

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Fight for Forever*

Copyright © 2019 The Fight For Forever by Meghan March.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.

The moral rights of the author have been asserted.

All rights reserved..

Превод Николина Тенекеджиева

© „Егмонт България“, 2021

Редактор Вили Вълканова

Коректор Ина Тодорова

Дизайн на корицата Мира Минкова

Предпечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2642-5

ГЛАВА ПЪРВА

ГЕЙБ

ПЕТНАЙСЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Някога прочетох един слоган, че едно-единствено решение дели човек от съвсем различен живот.

Сякаш ми удариха шамар.

Затова взех шибаното решение да заживеем различен живот. Аз, Джори и Бъмп. Нищо вече нямаше да е същото след днешния ден.

Минах покрай бръснарницата, стиснал здраво брезентовата чанта с пари. Отвътре гърмеше новинарска емисия за приближаващата буря. В Билокси не обръщаме голямо внимание на тези глупости. Не ми дремеше за предупрежденията. Ако зависеше от мен, щяхме да се махнем от града много преди да ни е връхлетяла. В случай че прогнозите изобщо се оправдаеха.

Дъждовните капки трополяха върху шапката ми и се стичаха по яката на фланелката. Фланелката, която никога повече нямаше да облека, защото отсега нататък щях да нося по-хубави дрехи. Парите в чантата бяха гаранция за това.

Най-сетне щяхме да заминем за Ел Ей, Джори да запише сингъл в истинско студио и да го покаже на големите клечки в звукозаписните компании. Щях да завладее града и да ѝ отворя клуб, в който да пее всяка вечер, докато покори класациите. Такъв беше планът ни. Винаги е бил такъв.

Напоследък Джори бе тиха и знаех, че е заради проклетите пари. Това ѝ тежеше. Отчаянието в очите ѝ ме накара да направя онова, което направих.

Отсега нататък нямаше да вземам заем от един, за да платя на друг.

Не – възрази гласът в главата ми. – Истината е, че ти ограби Моузес, за да я отведеш от Билокси, преди да е извършила някоя глупост.

Мощен рев на двигател долетя зад гърба ми. Наведох глава, свих зад ъгъла и се скрих в близката пресечка.

Моузес не може вече да ме е разкрил. Трябва да имам поне ден-два преднина.

Вече бях измислил всичко. Щяхме да си стегнем багажа, да купим кола с част от парите и да изчезнем безследно още преди изгрев-слънце.

Ревът на мотора стихна, когато колата продължи надолу по улицата, и тогава видях поръчковата регистрационна табела отзад, която ми каза всичко за шофьора.

„ШЕФЪТ“.

Личното возило на Моузес.

Не. Не търси мен. Стига глупости. И все пак забързах крачка, подминавайки магазинчето на ъгъла, откъдето възнамерявах да купя цветя на Джори, за да отпразнуваме добрата новина.

Прибери се вкъщи и после се омитай от този град. Това беше най-важното. За всички ни щеше да е по-добре час по-скоро да се махнем от тук.

Щом стигнах до мизерния ни блок, видях шайка кандидат-гангстерчета да седят отпред с оръжия в скута, вживели се в ролята на квартални стражи.

Всички вдигнаха очи към мен. За щастие, не обърнаха внимание на чантата.

– К'во става, Гейб? – попита едно хлапе от Тексас. Викаха му Лоунстар, но не знаех истинското му име.

– Нищо.

– Кога ще спреш да се размотаваш в залата и ще си премерим силите на ринга? Аз съм навит.

Свих рамене, но продължих да вървя.

– Обади ми се следващата седмица.

Чух останалите момчета да подсвиркват и подвикват след мен, докато изкачвах на бегом стълбите до четвъртия етаж. Апартаментът ни беше само с две стаи, така че не се изненадах да видя Бъмп изтегнат на дивана пред телевизора, когато отворих вратата.

Колкото и да ми се искаше да се хване на сериозна работа, предпочитах да прекарва времето си в железарията, отколкото с онези задници отвън. На харизан кон зъбите не се гледат.

– Подранил си – каза той и плъзна поглед към чантата. – Какво носиш вътре?

– Къде е сестра ти? – попитах вместо отговор.

– Излезе да свърши нещо набързо. Чу ли какви тъпотии говорят за бурята по новините? Ще трябва да се евакуираме. Хората са се паникьосали и изкупили целия

железарски магазин. Все едно за първи път виждат предупреждение за ураган.

В мислите ми изникна последната буря, която промени живота ми завинаги. Спомних си как майка ми отказваше да помръдне, докато не я излъгах, че ще има ураганно парти. Нямах намерение да го преживявам отново. Щяхме да се махнем от Билокси.

– Стягай си багажа. Ще изпреварим бурята.

Бъмп повдигна въпросително вежди.

– Значи наистина отиваме в убежището? Може би идеята е добра, имайки предвид какви страхотии говорят.

Не исках да му казвам новината, преди да съм я споделил с Джори, затова го оставих да мисли каквото си иска.

– Поръчай пица, ако все още правят доставки. Любимата на Джори. Довечера ще празнуваме.

– Какъв е поводът?

Изненадата в гласа му бе неоспоримо доказателство, че съм постъпил правилно. Не бяхме празнували каквото и да било от месеци насам. Крайно време беше за промяна.

Преметнах чантата през рамо.

– Ще ти кажа, когато сестра ти се върне. Отивам да се изкъпя.

– Ами кинти за пицата?

Повече от всичко ми се искаше да бръкна в сака и да извадя дебела пачка банкноти само за да видя как му увисва ченето, но това можеше да почака.

Измъкнах четиресет долара от портфейла си и му ги

подадох.

– Ето. Побързай. Умирам от глад.

Още щом се изкъпах, гласът на Джори долетя през затворената врата на банята.

– Как така ще празнуваме? Гейб? Какво става?

Отворих с хавлия около кръста и чантата на рамо и я хванах за ръцете.

– Ела, трябва да ти покажа нещо.

Отведох я в спалнята и затворих вратата след нас. Красивото лице на Джори се изкриви от объркване.

– Какви ги вършиш? Няма да се чукам с теб точно сега. Все пак и аз искам да се изкъпя. Надявам се, че не си изхабил всичката топла вода.

Поклатих глава и хвърлих чантата върху неоправеното легло.

– Няма да се чукаме. Никога повече няма да ти се налага да се тревожиш за топлата вода. Само искам да ти покажа нещо.

Пуснах ръката ѝ, разкопчах ципа на сака и я погледнах.

Джори ококори очи, а ченето ѝ увисна сякаш на счупена панта.

– Мамка му! Какво си направил, Гейб? – прошепна ужасена, разтреперана като лист. – Какво си направил, по дяволите?

Определено *не* очаквах да я видя толкова уплашена.

– Подсигурих ни бъдеще. Ще ни измъкна от тоя шибан град. Точно както ти искаше. Отиваме в Ел Ей. Ти ще запишеш албум, аз ще отворя клуб и ще заживеем живота, за който винаги си мечтала.

Закрила уста с ръка, като на забавен каданс Джори поклати глава.

– Гейб... какви си ги свършил?

Вълнението ми заради добрите новини се изпари, заменено от гняв. Сложих ръце на хълбоците си и изправих рамене.

– Направих каквото е нужно, за да оцелеем. Аз съм единственият тук, на когото му пука за това семейство, затова казвам, че се махаме. Още преди да е съмнало. Събери си нещата. Всички ще помислят, че се евакуираме заради бурята.

– Не можем просто да си тръгнем. Та ние живеем тук. Имаме приятели. Работа.

Не проумявах паниката в гласа ѝ, затова реших да не ѝ обръщам внимание.

– Това не е животът, който искаме, Джори. Ще започнем на чисто. И тримата – посочих към купчината пари. – И ето как ще го направим.

Джори преглътна тежко.

– Откраднал си ги, нали?

Стиснах зъби и свих юмруци.

– Показах се на точното място в точното време.

Тя отново поклати глава и седна на леглото, прокаравайки пръст по стотачките. После пак ме погледна.

– Чии са тези пари?

– На Моузес – процедих през зъби.

– Мамка му. – Цялото ѝ тяло се скова. – Трябва да ги върнеш. Не бива да се забъркваш с него, Гейб. Не бива.

Нима не разбираше? Щяхме да сме далеч оттук, преди дори да ме е заподозрял.

– Затова заминаваме довечера.

– Не мога да замина толкова скоро. Избий си го от ума.

Зяпнах я недоумяващо.

– Какво те задържа тук, по дяволите? Махаме се всички – аз, ти, Бъмп. Тук вече нямаме нищо. Само Моузес може да ни очисти.

– Скъпи... – Джори наведе ниско глава. – Аз... трябва да ти кажа нещо...

– Мамка му, елате да видите. Тая кучка Катрина не си поплюва! – провикна се Бъмп от всекидневната.

Джори скочи от леглото. На вратата се обърна и ме погледна през рамо.

– Имам да свърша разни неща, преди да напуснем града. Нека бурята отмине и ще решим какво да правим. Става ли?

– Не, Джори. Тръгваме още сега. – Темата не подлежеше на обсъждане. Нямах да се откажа от плана си.

– Тогава върви без мен.

Думите ѝ ме удариха като парен чук и изкараха въздуха от гърдите ми.

– Какви ги говориш, по дяволите? – викнах след нея, но тя вече беше затръшна вратата на спалнята. Отпуснах глава в ръцете си. – Какво се случва, мамка му?

Нямах да тръгна без нея и Бъмп. За нищо на света.

* * *

Бурята се оказа много по-лоша, отколкото предполагаме.

Изкарахме я сврени във ваната във възтясната ни баня. Аз затисках с тяло матрака върху Джори и Бъмп. Вятърът свистеше толкова силно, че имах чувството, че насреща ми се задава влак. Дрънчаха счупени стъкла. Хвърчаха предмети. Цялата сграда се тресеше така, сякаш всеки момент ще се сгромоляса отгоре ни.

По някакво чудо обаче се отървахме невредими.

И тогава нещата наистина се скапаха яко.

– Трябва да отида за вода. Ще ни трябва. Защо нямаме, мамка му? – ядоса се Джори и за пореден път затръшна вратата на празния шкаф.

Не бяхме подготвени за урагана и гладът и жаждата започваха да си казват думата.

– Вие двамата останете тук – отвърнах, посягайки към дръжката на входната врата. – Аз ще донеса храна и вода. Веднага се връщам.

– Гейб, не. Ами ако...

Поклатих рязко глава, преди да е разкрила прекалено много пред Бъмп. По-малкият ѝ брат присви очи и стрелна поглед между двама ни.

– Какво става, по дяволите? Държите се адски странно.

Джори го изгледа кръвнишки.

– Току-що ни връхлетя ураган. Всеки би се държал странно – каза, после отново се обърна към мен: – Внимавай. Моля те.

Кимнах.

– Няма да се бавя. Не ходете никъде.

* * *

Два часа по-късно се прибрах и заварих апартаментта зловещо тих.

– Джори? – извиках, но отговор не последва. – Бъмп?

Кръвта се смрази във вените ми. Оставих на пода водата, торбата с храна и сака, който дотогава не бях изпуснал от поглед дори за секунда, и изтичах към спалнята. После проверих и в банята.

Нямаше никого.

– Къде сте се дянали, мамка му? – попитах празната стая, докато вадох предплатения си телефон.

Започнах да звъня на Джори, но тя все не вдигаше.

След седмото позвъняване оставих съобщение на гласовата ѝ поща:

– Мила, обади ми се. Умолявам те. Къде сте?

Сетне се свлякох на дивана и зарових ръце в косата си.

– Къде са отишли? Къде, по дяволите, са отишли?

Стомахът ми се сви на топка, защото не знаех шибания отговор.

До вчера си мислех как ще се промени животът ни. И се оказах ужасно прав. Само че не така си представях промяната.

Отдавна трябваше да сме заминали.

Имаше вероятност Моузес все още да не е разбрал за камиона – заради бурята...

Нечии викове прекъснах мислите ми.

– Мамка му! Мамка му! На копелето му изтича кръвта! – изкрещя един от приятелите на Лоунстар, достатъчно силно, за да го чуят в цялата сграда.

Скочих от дивана и хукнах към вратата. Нямах пред-

става защо, но нещо ме подтикна да си размърдам задника.

Дано са добре. Дано са добре. Не трябваше да излизат. Къде са ходили? Мамка му. Трябваше вече да сме се махнали от тук. Това не биваше да се случва.

Препуснах надолу по стълбите, заобикаляйки пръснатите навсякъде отломки след урагана. Щом стигнах до покрития с кал тротоар, трескаво се заоглеждах наоколо.

Но Джори я нямаше. Само Бъмп лежеше окървавен върху моравата, превърнала се в мътно езеро.

Спрях пред Лоунстар и тайфата му и коленичих до единствения брат, който някога съм имал.

– Бъмп! Какво е станало?

Когато обърна глава да ме погледне, видях, че животът угасва в очите му.

– Джори...

– Къде е тя?

Бъмп успя да отрони две последни думи, преди да изгуби съзнание.

– Мъртва е.

ГЛАВА ВТОРА

СКАРЛЕТ

СЕГА

Сърцето ми престава да бие и въздухът замръзва в дробовете ми, докато се взирам в огромния мъж зад бюрото, *опрял пистолет в слепоочието на Бъмп.*

Ръката на Гейбриъл се стяга толкова силно около моята, че вече не усещам пръстите си.

Божичко, не. Той не може да нарани Бъмп. Никой не може да го нарани.

– Казах ти да паднеш на колене, *Гейб*. Ако ме принудиш да повтарям отново, ще му пръсна мозъка и ще ти направя адска сметка за почистване. – Непознатият притиска дулото към главата на Бъмп. Той затваря очи и потреперва.

Гейбриъл ме стисва още по-силно и ме пуска... и застава на колене.

– Не – прошепвам по-високо, отколкото ми се иска, и мъжът насочва вниманието си към мен.

Злите пламъци, проблясващи в бледозелените му очи, ме вцепеняват от ужас. Изглеждат още по-зловещи

заради бронзовия му тен.

– Опитваш се да кажеш нещо ли, момиче? Да ме помолиш да пощадя живота на гаджето ти? Повярвай ми, той е *наясно* защо съм тук.

Преглъщам горчивата като въглен буца в гърлото си и прехапвам долната си устна, решена да не издам нито звук повече. Не искам този мъж да ме гледа. Не искам дори да знае, че съществувам.

– Пусни я да си върви, Моузес. Тя няма нищо общо. – Гласът на Гейбриъл изстъргова така, сякаш е прокарал думите по чакъл.

Моузес. *Моузес*. Кой е Моузес? И за какво говорят?

– Много е мила. Не можеш да я нараниш.

От молбата на Бъмп очите ми се пълнят със сълзи. *Шибаният добряк Бъмп – с изключение на онзи път, когато ме отвлече.*

Ако не бях скована от страх, щях да се разсмея, осъзнавайки колко са се променили нещата оттогава. Но единствената ми грижа в момента е да остана жива.

– Млъквай, мамка ти! – Моузес отново сръгва Бъмп с пистолета и косъмчетата по тила ми настръхват.

– Моля те, не го наранявай. Той е...

– Скарлет, бягай – прекъсва ме Гейбриъл.

– Затвори шибаната врата, *Скарлет*. Никъде няма да ходиш – казва мъжът, изкривил устни в зла усмивка.

– Тя е невинна, Моузес. Няма нищо общо с нас. Прави каквото си поискаш с мен, но пусни двама им с Бъмп да си вървят.

Мога да усетя изгарящата ярост, която струи от порите на Гейбриъл. Струва ми се, че е в състояние да оста-

ви пришки по кожата ми. Поглеждам надолу към пригладената му тъмноруса коса и ненавиждам факта, че стои на колене. Не познавам Моузес, но го презирам заради това.

– Няма да мръдне от тук, докато аз не кажа.

– Охраната ми ще дойде всеки момент. Тогава лошо ти се пише, Моузес. Така че карай по същество, преди да са извикали полиция. Тукашните ченгета не са като онези в Билокси. Ще те очистят, без да им мигне окото. И няма да има кой да ти спаси задника.

Не знам откъде черпи спокойствието си Гейбриъл, но слава богу, че поне един от нас е способен да запази самообладание.

Моузес обаче не изглежда никак трогнат от думите му. Отмята глава назад и избухва в смях.

– Момче, нищичко не разбираш. Никога не си разбирал. Нима си мислиш, че чак сега те намирам? Следя те отдавна. Като за човек, който е нарочен за мишена, се справи адски зле с оставането незабелязан. Можех да те гръмна толкова много пъти, но какво забавно има в това? Дори нямаше да разбереш. А когато убивам някого, обичам да го гледам право в очите.

Какво? О, боже мой! Този ненормалник е следил Гейбриъл? *Божичко!*

– Какво искаш тогава? – озъбва се насреща му Гейбриъл и Моузес се ухилва заплашително.

– Дължиш ми сто хилядарки заедно с лихвите. Дощъл съм да си ги взема.

ГЛАВА ТРЕТА

ЛЕДЖЪНД

Последното място, където искам да бъда, е на колене в проклетия офис, невъоръжен, Скарлет до мен и Моузес Бюфорд Гаспард, долепил пистолет до слепочиято на Бъмп.

Но ето че е факт.

Мозъкът ми крещи на Скарлет да бяга, но тя стои неподвижна като статуя.

Естествено, че ще стане така. Не знам защо изобщо се изненадвам. От години знам, че всеки ход, който предприемам, е риск, но не очаквах Моузес да ме издебне от засада. Не е в стила му.

От друга страна, преди петнайсет години той беше просто поредният нахакан гангстер с шайка главорези, които му се подчиняваха сяпко. Какво изненадващо има в това, че се е променил? Аз самият от дълго време не съм същият.

Само едно нещо е невъзможно да се промени. *Миналото.*

Дойде време да се изправя лице в лице с проблема. Ще си понеса последствията, но няма да му позволя да нарани Скарлет. Ще я предпазя с тялото си и ще поема куршума вместо нея.

Моузес повдига брадичка и думите му най-сетне си проправят път през хаоса в ума ми.

Дължиш ми сто хилядарки заедно с лихвите.

– Объркал си сметките, Моузес. Продадох боклуците ти за петдесет хиляди.

В зловещите му шибани очи проблясва весело пламъче.

– Не съм виновен, че не ставаш за гангстер. Товарът в онзи камион струваше сто хиляди долара. Само петдесет ли ти платиха? Останалите ще са ти за наказание, задето пипаш чужди неща. Да не забравяме и лихвата. Ами нея ще я направим сто процента.

Той потупва с пръст спусъка на оръжието, опряно в треперещата глава на Бъмп.

– Предлагам направо да ги закръглим на милион и половина, защото обичам кръглите суми. Искам си парите, Гейб.

Мамицата му.

В стомаха ми се свива оловна тежест.

– Щом си ме наблюдавал през цялото време, значи знаеш, че не разполагам с толкова.

Скарлет се размърдва до мен.

– Аз мога да намеря парите, но ще ми трябват няколко дни. Само... ни остави на мира и ще си ги получиш.

По дяволите. Вдигам поглед към нея, чудейки се дали да я прегърна, или да я разтърся за раменете.

Готов съм на всичко, за да спася Бъмп, но не искам тя да се замесва в тази каша. Освен това Моузес не биваше да разбира, че разполага с толкова пари. *Ама че ужас!*

Преди да успее да кажа каквото и да било, врагът ми оголва зъби като някой шибан койот, надушил прясна кръв във въздуха.

– Браво на теб, Гейб. Ударил си джакпота с тая кучка.

Той отмества поглед към Скарлет и на мен ми се приисква да я скрия зад себе си, за да не я вижда.

– Много благородно от твоя страна, *скъпа*. Но не ти искам парите. Няма да ми свършат работа. Искам този шибаняк да си плати, дори да е по трудния начин. Знаеш ли, че ме ограби? Или е пропуснал да ти каже? Гейбриъл *Леджънд* – готина фамилия, братле, – разби един от камионите ми, натоварени с техника, продаде всичко и избяга като пълен страхливец.

– Не е нужно да разбира – успявам да процедя през здраво стиснатите си зъби. – Тя няма нищо общо.

Моузес свива устни.

– О, има и още как. Всеки един човек в живота ти е замесен, докато не ми се издължиш.

– Казах ти, че нямам пари, мамка му.

– Затова съм тук, Гейб. Дочух, че ти се е отворила страхотна възможност. Пак ще се биеш. Нали? И то срещу Боди Блек. Вече започнаха залозите.

Мозъкът ми не може да осмисли какво говори тоя.

– Чакай малко. Значи си изпъзлял от скривалището си заради шибания двубой?

Онази лукава усмивка отново пробягва по лицето му.

– Да. Заложил съм тлъста сума на Блек и ти ще се

постарасеш да спечеля. Освен ако, разбира се, не ти се на-
милат милион и половина подръка.

Скарлет си поема въздух, но за щастие решава да си
замълчи.

– Не. Гейб ще победи. Не може да загуби. – Горкият
Бъмп изглежда така, сякаш е на път всеки момент да из-
падне в ярост, и аз се моля да си затвори най-сетне ус-
тата.

Моузес го смушва с дулото на пистолета.

– Не ти ли казах да си затваряш устата, хлапе? Човек
би помислил, че имаш девет шибани живота.

Напомнянето, че Моузес е отговорен за случилото се
с Бъмп, разпалва дива ярост у мен. *Овладей се*. Преглъ-
щам някак яростта си и впивам поглед в него, мислено
извивайки врата му с голи ръце.

– Ако загубя този двубой, губя всичко.

Усмивката на Моузес е карала много мъже да подмок-
рят гашите, но аз не съм един от тях.

Нито тогава. Нито сега. Нито някога ще бъда.

– Дори да я спечелиш, пак губиш всичко. Каквото и
да си *мислиш*, че притежаваш в момента, то го имаш са-
мо защото аз *позволявам*. Мога да ти го отнема по всяко
време. Така стоят нещата в *моя* свят.

– Откога знаеш? – Не е необходимо да довърш-
вам въпроса, защото Моузес сам ще се досети какво го
пита.

– От години. Очаквах да се върнеш и да се опиташ
да си отмъстиш, но ти не го направи. Това ме изненада,
Гейб. Мислех си, че обичаш онази кучка. Все пак риску-
ва всичко заради нея. Явно съм грешал.

Думите му се забиват в мен като нож.

– Изчаквах подходящия момент.

Моузес вдига тъмните си вежди.

– Припреният хлапак е пораснал. Кой би предположил, че изобщо е възможно? А сега ми кажи приемаш ли сделката, или трябва да ти припомня какво ще стане, ако не играеш по моите правила?

Имам две опции. Да оставя Блек да победи и да изгубя всичко. Или... да спечеля и да се подготвя за битката на живота си срещу човека, който от петнайсет години виси над главата ми като гилотина.

Не отговарям нищо и Моузес сваля пистолета от Бъмп, и го насочва към Скарлет. Скачам на крака и заставам с разперени ръце пред нея.

Шибаната му усмивка става още по-широка.

– Така си и мислех. Ще приемеш сделката, защото знаеш точно какво ще ти отнема в противен случай. Или пък може да я задържа за себе си. Да проверя дали се чука по-добре от бившата ти. Макар че ме съмнява. Путката на Джори беше от чисто злато. Но ти вече го знаеш.

Бъмп се спуска към Моузес, но той е по-бърз и опира пистолета между очите му.

– Още едно движение и си мъртъв. Този път наистина. Аз няма да пропусна целта като онези шибаняци в Мисисипи.

Бъмп вдига ръце и пада на колене, а Моузес отмества поглед към мен.

– Трябва да призная, че вкусът ти към жените се е подобрил, Гейб. Тази кучка изглежда готова по-скоро да ме

удуши, отколкото да ми налага патката. Никак не ми се иска да ѝ се случи нещо лошо.

Пресягам се и издърпвам Скарлет плътно зад себе си, за да не я гледа.

– Тя не съществува за теб. Ако я заплашиш пак, ще ти съдере кожата от задника и ще си направя абажур.

Гърдите на Моузес се разтърсват и гръмкият му смях изпълва офиса.

– Добър опит, *Леджънд*. Тръгвам си, а ти се залавяй с тренировки. Постарай се да оправдаеш залозите. Не ме карай да идвам отново.

Той отстъпва назад от бюрото, насочил оръжие към мен, и в стената се отваря скрит панел.

Шибаният ми таен вход. Как, по дяволите, е разбрал за него?

Друг мъж подава глава през вратата, но вниманието ми е привлечено от автоматите „ТЕК-9“ в ръцете му. Би могъл да ни избие за секунди.

– Бъдете послушни и не тръгвайте след нас.

Но Бъмп се втурва нагам.

– Не!

Моузес удря Бъмп по главата с опакото на ръката, която държи пистолета, и Бъмп се строполява на пода.

– Не прави глупости, Гейб. За последен път те предупреждавам.

Той излиза и вратата бавно се затваря след него. Зловещите му очи се изгубват в мрака.

ЗА АВТОРКАТА

Мегън Марч редовно си слага камуфлажен грим и обикаля с кални ботуши из гората, без това да пречи на безупречния ѝ маникюр. Тя е импулсивна, духовита и никога не се извинява за факта, че обожава да чете и пише мръснишки книги.

В миналото се е занимавала с търговия на авточастти, продажба на бельо, изработка на бижута и корпоративно право. Но писането на истории за алфа-мъжкарри и силните, сексапилни жени, които им вземат ума, е най-вълнуващата ѝ професия досега.

Можете да я намерите на адрес:
meghanmarchbooks@gmail.com.